

FIJN, MET DE TREIN!?

Wat zal het zijn: de auto of de trein? Het blijft afwegen van voor- en nadelen. Soms ga je met de trein en had je beter met de auto kunnen gaan, soms ga je met de auto en had je beter met de trein kunnen gaan. Misschien een gat in de markt voor een hogesnelheidsautotrein? Twee collega's vertellen hun verhaal.

Maandag 15 oktober jl. Vroeg op, want de trein naar Utrecht vertrekt om kwart over acht. Oisterwijk lijkt nog te slapen wanneer ik rond achten mijn auto bij het station parkeer. Met de drukte valt het mee, want het is herfstvakantie in het Zuiden. Kaartje heb ik al, heeft Will gisteren gemaakt, dus ik kan zo instappen.

Iets voor half negen arriveert de boemel in Boxtel, waar ik drie minuten overstaptijd naar Den Bosch heb. Geen probleem, zo groot is station Boxtel nu ook weer niet. Maar waar blijft de trein? Nou, die blijkt tien minuten vertraging te hebben. Eerst vanwege een wisselstoring, even later wordt het een versperring. De drie minuten overstaptijd groeien uit tot bijna uur en om tien voor half tien kan ik al verder richting Den Bosch.

Inmiddels heb ik de Metro en de Spits gespeld en ben ik begonnen aan de eerste hoofdstukken van Donna Leon's spannende *Acqua alta*. Bellen naar Anton v.d. Burg, want die zit in Holiday Inn natuurlijk te wachten waar ik blijf. Verder dan zijn voice mail kom ik echter niet. Ondertussen denderen geregeld Intercity's tussen Tilburg, Den Bosch en Eindhoven voorbij. Zouden die misschien om de versperring heen rijden? vraag ik me wantrouwend af.

In Den Bosch lukt het me om hals over kop in de stoptrein naar Utrecht te jumpen: volgens de conducteur is deze sneller in Utrecht dan de Intercity. Ondoorgroendelijk, die dienstregeling van de NS. Staande in een overvol tussencompartiment (de herfstvakantie en het zonnetje lokt kennelijk velen op reis) lees ik comfortabel de volgende hoofdstukken uit *Acqua alta*, slechts onderbroken door korte stops in Zaltbommel, Geldermalsen, Houten en Lunetten. Aankomst Utrecht Centraal om half elf, ruim tweeënhalf uur later vanaf het vertrekpunt Oisterwijk.

Om kwart over twaalf gaan we weer huiswaarts: met de Intercity snel en rechtstreeks naar Den Bosch. Controle van vervoersbiljetten. Blijk ik vergeten te zijn mijn treinkaartje op het perron af te stempelen. Ik reis dus eigenlijk met een ongeldig kaartje, vindt de conducteur. Ik kan hem overtuigen van mijn onschuld en hij ziet het vergrijp gelukkig door de vingers. De eerste meevaller van vandaag. Voor de stoptrein naar Eindhoven moet ik echter nog een kleine drie kwartier geduld hebben, want eerder vertrekt er geen. Tegen half twee ben ik weer in Boxtel. Tijd om weer een half uurtje in Donna Leon's misdaadroman te duiken, want de trein naar Oisterwijk laat immers nog even op zich wachten. Om twee uur klinkt uit de luidsprekers de aankondiging van een onbekende vertraging, tien minuten later gevolgd door de mededeling dat de stoptrein naar Tilburg vandaag in het geheel niet meer zal rijden. Verder geen nadere berichten over de oorzaak. Ik haal in de stationshal het formulier 'Geld terug bij vertraging', koop een Supermars, een blikje chocomel en een aansteker (inderhaast vanochtend vergeten) en installeer mij uit pure onmacht tegenover het station in een lekker herfstzonnetje op een terrasje van een restaurant. Gesloten op maandag, staat er op de deur. Ook dat nog. Tijd voor de laatste hoofdstukken uit *Acqua alta*, terwijl ik wacht op mijn vrouw die me met haar auto komt ophalen: 35 kilometer retour. Want bussen tussen Boxtel en Oisterwijk rijden er al lang niet meer. Om half vier ben ik weer waar ik 's morgens om kwart voor acht was.

Voor de herfstvakantieweek hadden we nog een museumbezoek in Haarlem op het programma staan. Gelukkig gaf Fritz me nóg een Venetiaanse roman van Donna Leon: *Salto mortale*. Bij nader inzien zijn we gewoon met de auto gegaan: filevrij en binnen anderhalf uur!

* * *

Woensdag 10 oktober, een dag om nooit meer te vergeten. Ik moet zeggen dat ik meestal lekker door kan rijden en de ellenlange files aan de andere kant van de weg zie staan. De meeste mensen willen immers naar of langs Utrecht en ik ga er juist vandaan. Maar vorige week gebeurde er iets merkwaardigs. Ik was lekker vroeg, had gepland om rond een uur of acht op het werk te zijn en het zag er naar uit dat dat moest gaan lukken. Totdat ik na de afrit Hedel-Ammerzoden (08.05 uur) ineens stil stond. Ik voelde aan mijn water dat dit langer zou gaan duren dan normaal en besloot na enkele minuten de wagen maar af te zetten en uit te stappen om te kijken wat er aan de hand was. En dat was niet mis: een auto of vijftien voor mij lag er een vrachtwagen op zijn kant. Dat wil zeggen: het achterste gedeelte. De 'cockpit' stond tegen een lantarenpaal aan met de voorruit naar ons toegekeerd. Een mysterie hoe de bestuurder dat voor elkaar gekregen had.

Nadat ik hoorde dat er geen gewonden waren, besloot ik maar eens een kijkje te gaan nemen. De vrachtwagen nam de gehele breedte van de weg in beslag, niemand kon er meer langs. En nog erger was dat hij zijn lading verloren was: de hele A2 vol met potgrond! Een heel maf gezicht en de arme man stond er dan ook maar bedremmeld naar te kijken.

Het was opvallend hoe kalm iedereen bleef. En een wonder dat er niet meer auto's op elkaar geknald waren. Na anderhalf uur kwamen de politie en de mannen van de bergingsmaatschappij tot de conclusie dat wegslepen geen optie was. We werden met zijn allen in tegenovergestelde richting de A2 weer afgeleid en ik dacht: dat valt nog mee. Helaas mocht ik onderaan de afslag Hedel-Ammerzoden niet naar rechts richting Den Bosch. Die weg stond inmiddels helemaal vol met verkeer. Ik werd naar het oosten gedirigeerd en dat is lastig als je die verrotte Maas nog niet bent overgestoken (helemaal, als je de omgeving niet zo goed kent en dus ook geen slimme sluiproutes kent).

Inmiddels was het kwart voor tien geworden en ik dacht: ik ga maar met het eerste pontje dat ik tegenkom. Uiteraard was ik niet de enige, maar je komt dan op een punt dat je je afvraagt of het zoeken naar een andere weg nog zin heeft (het verkeer bij Gorinchem en Breda stond namelijk ook op verschillende punten vast, dus dat was geen alternatief). Ik besloot me in mijn lot te schikken, mijn afspraken van die dag af te zeggen en te wachten tot ik de pont op kon. Dit alles zonder nog op de klok te kijken. Het was stralend mooi weer, dus ik heb lekker tegen de auto in het zonnetje gestaan. Achteraf gezien heeft dat anderhalf uur geduurd en om kwart voor twaalf was ik dan eindelijk op het werk. Drieëneenhalf uur vertraging: best heftig, niet?

Toch blijf ik goede moed houden. Ongelukken gebeuren nu eenmaal en je kan ook geluk hebben. Dat bleek een week later, woensdag 17 oktober. Deze keer was ik met het openbaar vervoer. Ik kwam uit Zaandam en nam de stoptrein via Amsterdam-Sloterdijk naar Amsterdam CS om van daar uit de intercity te nemen naar Utrecht. Eenmaal aangekomen op Amsterdam CS hoorde ik een zeer droevige – haast wanhopige – stem het ene uitvalsbericht na het andere aankondigen. Er was namelijk een aanrijding gebeurd op... Amsterdam-Sloterdijk! Gelukkig kon ik nog naar Utrecht

komen, wat even later niet meer gelukt zou zijn geweest. Was ik daar mooi weggekomen...